УДК 342.9
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2026.3.31

Подолян Ю. О.,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри транспортного права
факультету соціально-економічних та правових наук
Національного транспортного університету
ORCID: 0000-0001-5063-4018

ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ТА НАГЛЯД У СФЕРІ ОЦІНОЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Анотація. Статтю присвячено дослідженню організаційно-правових засад державного контролю та нагляду у сфері оціночної діяльності в Україні. Актуальність теми зумовлена особливим значенням достовірної оцінки майна та майнових прав для цивільного обороту, приватизаційних процесів, оподаткування, а також для фіксації та відшкодування збитків, завданих збройною агресією проти України. Проаналізовано зміст і напрями державного регулювання оціночної діяльності, закріплені Законом України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», та встановлено, що контроль і нагляд є самостійними функціональними складовими такого регулювання, які, втім, не отримали належної законодавчої диференціації. Розкрито адміністративно-правовий статус Фонду державного майна України як спеціального органу виконавчої влади, що здійснює державне регулювання оціночної діяльності, охарактеризовано його контрольні повноваження: рецензування звітів про оцінку майна, ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, ведення єдиної бази даних звітів про оцінку, роботу Екзаменаційної комісії, застосування заходів впливу у вигляді зупинення дії та позбавлення кваліфікаційних свідоцтв оцінювачів і анулювання сертифікатів суб'єктів оціночної діяльності. Особливу увагу приділено цифровим інструментам контролю – єдиній базі даних звітів про оцінку з модулем електронного визначення оціночної вартості та автоматизованій підсистемі «Рецензент», а також впливу законодавства про адміністративну процедуру на здійснення контрольних проваджень Фондом державного майна України. Виявлено проблему співвідношення спеціального режиму контролю у сфері оцінки майна із загальним режимом державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності. Сформульовано пропозиції щодо законодавчого розмежування категорій «державний контроль» і «державний нагляд» у сфері оціночної діяльності та вдосконалення процедур застосування заходів впливу.

Ключові слова: *майно, майнове право, оцінка майна, оціночна вартість, оціночна діяльність, оцінювач майна, регулювання оціночної діяльності, державний контроль, державний нагляд, Фонд державного майна.*

Podolian Yu. O. State control and supervision in the sphere of valuation activity: organizational and legal principles and directions of improvement

Abstract. The article is devoted to the study of the organizational and legal principles of state control and supervision in the sphere of valuation activity in Ukraine. The relevance of the topic is determined by the special importance of reliable valuation of property and property rights for civil turnover, privatization processes, taxation, as well as for recording and compensating damage caused by the armed aggression against Ukraine. The content and directions of state regulation of valuation activity, enshrined in the Law of Ukraine «On Valuation of Property, Property Rights and Professional Valuation Activity in Ukraine», are analyzed, and it is established that control and supervision are independent functional components of such regulation, which, however, have not received proper legislative differentiation. The administrative and legal status of the State Property Fund of Ukraine as a special executive body exercising state regulation of valuation activity is revealed, and its control powers are characterized: reviewing property valuation reports, maintaining the State Register of Appraisers and Valuation Entities, maintaining the unified database of valuation reports, the work of the Examination Commission, and the application of measures of influence in the form of suspension and deprivation of appraisers'

© Подолян Ю. О., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

qualification certificates and cancellation of certificates of valuation entities. Particular attention is paid to digital control instruments – the unified database of valuation reports with the module for electronic determination of the appraised value and the automated subsystem «Retsenzent» («Reviewer»), as well as to the impact of the legislation on administrative procedure on control proceedings carried out by the State Property Fund of Ukraine. The problem of correlation between the special control regime in the sphere of property valuation and the general regime of state supervision (control) in the sphere of economic activity is identified. Proposals are formulated regarding the legislative differentiation of the categories «state control» and «state supervision» in the sphere of valuation activity and the improvement of procedures for applying measures of influence.

Key words: *property, property law, property valuation, appraised value, valuation activity, property appraiser, regulation of valuation activity, state control, state supervision, State Property Fund of Ukraine.*

Постановка проблеми. Оцінка майна та майнових прав є тим інститутом, через який держава і суспільство отримують достовірну інформацію про вартість об'єктів цивільного обороту. Від якості оціночної діяльності безпосередньо залежать законність приватизації державного та комунального майна, справедливість оподаткування операцій з нерухомістю, обґрунтованість судових рішень у майнових спорах, ефективність виконавчого провадження, а в умовах повномасштабної збройної агресії проти України – ще й достовірність фіксації збитків, завданих державі, територіальним громадам, юридичним і фізичним особам. Саме тому оціночна діяльність традиційно належить до сфер, у яких держава зберігає значний обсяг регуляторної присутності, зокрема через механізми контролю та нагляду.

Водночас чинний Закон України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні» від 12 липня 2001 року № 2658-III (далі – Закон № 2658-III), який визначає правові засади здійснення оцінки майна та її державного і громадського регулювання [1], оперує категоріями «державне регулювання» та «контроль», проте не містить ані визначення державного контролю у сфері оціночної діяльності, ані розмежування контрольних і наглядових повноважень. Це створює правову невизначеність щодо застосовності до оціночної діяльності загального режиму державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, щодо процедурних гарантій для оцінювачів і суб'єктів оціночної діяльності під час застосування до них заходів впливу, а також щодо правової природи новітніх цифрових інструментів контролю, які фактично вже функціонують. Зазначене актуалізує потребу в комплексному адміністративно-правовому аналізі організаційно-правових засад державного контролю та нагляду у сфері оцінки майна.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика оціночної діяльності досліджувалася у вітчизняній науці переважно в економічній площині – з позицій методології визначення вартості, стандартизації та відповідності національної практики міжнародним стандартам оцінки. Зокрема, О. Корецька та В. Жихарєва проаналізували співвідношення міжнародних і національних стандартів оцінки вартості бізнесу в системі правового регулювання оціночної діяльності та звернули увагу на неузгодженість понятійного апарату вітчизняного законодавства з міжнародною практикою [2]. Окремі аспекти оцінки майна розглядалися в контексті управління об'єктами державної власності та державно-приватного партнерства, зокрема під час дослідження концесійних механізмів, де достовірна оцінка об'єкта є передумовою законності передачі майна приватному партнеру [3]. Водночас власне адміністративно-правовий вимір проблеми – зміст контрольних і наглядових повноважень Фонду державного майна України, їх співвідношення із загальним законодавством про державний нагляд (контроль), процедурні гарантії учасників контрольних правовідносин – залишається дослідженим фрагментарно, що й зумовило вибір теми цієї статті.

Мета статті полягає у розкритті організаційно-правових засад державного контролю та нагляду у сфері оціночної діяльності, з'ясуванні співвідношення цих категорій у чинному законодавстві України, характеристиці системи контрольних повноважень Фонду державного майна України, у тому числі реалізованих через цифрові інструменти, а також у формулюванні пропозицій щодо вдосконалення відповідного правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. Відправною точкою аналізу є легальна конструкція державного регулювання оціночної діяльності.

Відповідно до статті 23 Закону № 2658-III державне регулювання оціночної діяльності полягає в забезпеченні формування та розвитку інфраструктури оцінки майна в Україні, об'єктивності та законності її проведення, у тому числі відповідності оцінки майна нормативно-правовим актам з оцінки майна, впровадженні в практику оціночної діяльності міжнародних норм та правил оцінки майна, забезпеченні суспільних інтересів у питаннях оцінки майна, створенні конкурентного середовища серед суб'єктів оціночної діяльності [1]. Серед основних напрямів державного регулювання законодавець прямо називає контроль за дотриманням вимог нормативно-правових актів з оцінки майна, нормативно-правове регулювання, ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, професійну підготовку оцінювачів тощо.

Отже, у легальній моделі контроль постає не самостійним правовим режимом, а одним із напрямів (функцій) державного регулювання. Категорія «державний нагляд» у Законі № 2658-III взагалі не вживається. Така конструкція суттєво відрізняється від усталеного в адміністративно-правовій доктрині розмежування, за яким контроль передбачає перевірку діяльності підконтрольного суб'єкта з можливістю втручання в неї та застосування заходів впливу, тоді як нагляд обмежується спостереженням за додержанням правових норм без втручання в оперативну діяльність піднаглядного суб'єкта. Стосовно оціночної діяльності це розмежування має не лише теоретичне, а й цілком практичне значення: від кваліфікації конкретного повноваження Фонду державного майна України як контрольного або наглядового залежить обсяг процедурних гарантій оцінювача, порядок оскарження відповідних рішень і межі відповідальності.

Суб'єктну основу державного контролю у сфері оцінки майна становить Фонд державного майна України (далі – Фонд). Відповідно до Закону України «Про Фонд державного майна України» від 9 грудня 2011 року № 4107-VI Фонд є центральним органом виконавчої влади із спеціальним статусом, до основних завдань якого належить, серед іншого, державне регулювання у сфері оцінки майна, майнових прав та професійної оціночної діяльності [4]. Спеціальний статус Фонду в цій сфері зумовлений історично: саме Фонд як орган приватизації був першим системним замовником незалежної оцінки, а згодом – і регулятором професії оцінювача. Водночас поєднання в одному органі функцій регулятора оціночної діяльності та учасника відносин, у яких результати оцінки безпосередньо використовуються (приватизація, оренда державного майна), створює потенційний конфлікт функцій, на який неодноразово зверталася увага у фаховому середовищі та який має враховуватися під час подальшого реформування інституційної моделі.

Систему контрольних повноважень Фонду можна умовно поділити на чотири блоки: допуск до професії, поточний контроль якості оцінки, обліково-реєстраційний контроль та застосування заходів впливу.

Перший блок – контроль допуску до професії – реалізується через професійну підготовку оцінювачів, кваліфікаційний іспит та видачу кваліфікаційних свідоцтв (статті 14–15 Закону № 2658-III), а також через видачу сертифікатів суб'єктів оціночної діяльності (статті 18-20 Закону № 2658-III) [1]. Ключову роль тут відіграє Екзаменаційна комісія, яка формується з представників Фонду, інших органів державної влади та саморегулівних організацій оцінювачів. Така змішана модель поєднує державний контроль із громадським (професійним) регулюванням, що загалом відповідає європейським підходам до регулювання професій, однак розподіл повноважень між державною та професійною складовими в законодавстві виписаний недостатньо чітко.

Другий блок – поточний контроль якості – здійснюється насамперед через рецензування звітів про оцінку майна. Відповідно до статті 13 Закону № 2658-III рецензування звіту про оцінку майна (акта оцінки майна) здійснюється на вимогу особи, яка використовує оцінку майна та її результати для прийняття рішень, а також в інших випадках, визначених законодавством [1]. Рецензування полягає у критичному розгляді звіту та наданні висновків щодо його повноти, правильності виконання та відповідності застосованих процедур оцінки вимогам нормативно-правових актів з оцінки майна. Методичною основою такого контролю є Національний стандарт № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав», затверджений

постановою Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2003 року № 1440, який визначає загальні вимоги до проведення оцінки та змісту звіту [5]. Порядок рецензування звітів рецензентами, що працюють у штаті Фонду, його регіональних відділень та представництв, визначено Положенням, затвердженим наказом Фонду від 31 жовтня 2011 року № 1585/1 [6]. Рецензування є специфічним, властивим саме оціночній сфері інструментом контролю: воно спрямоване не на суб'єкта господарювання як такого, а на результат його професійної діяльності – звіт про оцінку, і саме через оцінювання цього результату опосередковано контролюється додержання оцінювачем нормативних вимог.

Третій блок – обліково-реєстраційний контроль – за останнє десятиліття зазнав найглибшої трансформації внаслідок цифровізації. Відповідно до статті 172 Податкового кодексу України під час посвідчення правочинів з нерухомим майном нотаріус перевіряє реєстрацію звіту про оцінку в єдиній базі даних звітів про оцінку та наявність присвоєного йому унікального реєстраційного номера [7]. Порядок ведення єдиної бази даних звітів про оцінку затверджено наказом Фонду від 17 травня 2018 року № 658 [8]. Єдина база функціонує з модулем електронного визначення оціночної вартості, який автоматично зіставляє вартість, визначену суб'єктом оціночної діяльності, з допустимим 25-відсотковим діапазоном вартості на співставні об'єкти нерухомості. У разі виходу визначеної у звіті ринкової вартості за межі цього діапазону, а також у разі виявлення інших недоліків єдина база автоматично відмовляє у реєстрації звіту; заінтересована особа або суб'єкт оціночної діяльності має право звернутися до Фонду із заявою про забезпечення рецензування такого звіту, і в разі позитивної рецензії звіт реєструється [8]. У 2024 році Фонд запровадив автоматизовану підсистему «Рецензент», призначену для використання штатними рецензентами Фонду під час рецензування звітів [9], що засвідчує подальшу алгоритмізацію контрольних процедур.

Цифровізація контролю у сфері оцінки майна породжує принципово нове для адміністративного права питання: якою є правова природа автоматичної відмови єдиної бази у реєстрації звіту про оцінку? Формально таку відмову генерує програмний комплекс без участі посадової особи, однак за змістом вона є актом застосування права, що безпосередньо впливає на права та законні інтереси замовника оцінки і суб'єкта оціночної діяльності: без реєстрації звіту неможливе нотаріальне посвідчення правочину. Фактично йдеться про автоматизоване індивідуальне рішення, ухвалене без розсуду людини. Чинне законодавство передбачає лише специфічний механізм подолання наслідків такої відмови – рецензування звіту, проте не визначає ані порядку оскарження самої відмови, ані відповідальності за помилки алгоритму (наприклад, у разі некоректного формування діапазону вартості на співставні об'єкти). Вбачається, що зі становленням загального законодавства про адміністративну процедуру подібні автоматизовані рішення мають бути інтегровані в його систему координат.

Четвертий блок – заходи впливу – охоплює зупинення дії та позбавлення кваліфікаційного свідоцтва оцінювача (стаття 17 Закону № 2658-III) і анулювання сертифіката суб'єкта оціночної діяльності (стаття 20 Закону № 2658-III) [1]. Підставами для позбавлення кваліфікаційного свідоцтва є, зокрема, неодноразове грубе порушення оцінювачем нормативно-правових актів з оцінки майна, рішення суду за фактами непрофесійної оцінки майна. Саме цей блок повноважень найповніше відповідає доктринальним ознакам контролю, адже передбачає пряме владне втручання у професійну діяльність особи аж до фактичного припинення її допуску до професії. Тим більшої ваги набувають процедурні гарантії: порядок розгляду питання Екзаменаційною комісією, право оцінювача бути заслуханим, вимоги до вмотивованості рішення та порядок його оскарження.

Державний контроль у сфері оцінки майна доповнюється громадським регулюванням, яке здійснюють саморегулівні організації оцінювачів відповідно до розділу V Закону № 2658-III [1]. Саморегулівні організації беруть участь у роботі Екзаменаційної комісії, у розробленні нормативно-правових актів з оцінки майна, у рецензуванні звітів, здійснюють контроль за додержанням своїми членами правил професійної етики. Взаємодія державного та громадського сегментів контролю в чинній моделі має

переважно дорадчий характер: вирішальні владні повноваження зосереджені у Фонду, тоді як саморегулівні організації позбавлені дієвих власних інструментів впливу на порушників, окрім заходів внутрішньоорганізаційного характеру. Це відрізняє вітчизняну модель від моделей низки держав-членів Європейського Союзу, де професійні організації оцінювачів наділені реальними дисциплінарними повноваженнями, а держава зберігає за собою переважно наглядову функцію. Ураховуючи євроінтеграційні зобов'язання України та загальний вектор дерегуляції господарської діяльності, поступовий перерозподіл контрольних повноважень на користь професійного самоврядування за одночасного посилення прозорості його процедур видається стратегічно виправданим.

Логічним продовженням контрольних механізмів є інститут відповідальності учасників оціночної діяльності. Стаття 32 Закону № 2658-III передбачає, що оцінювачі та суб'єкти оціночної діяльності несуть відповідальність за порушення вимог законодавства про оцінку майна в порядку, встановленому законом [1]. На практиці ця відповідальність реалізується у трьох площинах: адміністративно-правовій (заходи впливу з боку Фонду – зупинення дії та позбавлення кваліфікаційного свідоцтва, анулювання сертифіката), цивільно-правовій (відшкодування шкоди, завданої замовнику або третім особам унаслідок непрофесійної оцінки, на договірних або деліктних засадах) та, у крайніх випадках, кримінально-правовій (якщо завідомо недостовірна оцінка є елементом складу злочину, наприклад у сфері приватизації чи службової діяльності). Слабкою ланкою цієї системи є цивільно-правова складова: законодавство не передбачає обов'язкового страхування професійної відповідальності оцінювачів, унаслідок чого реальне відшкодування шкоди потерпілим часто виявляється неможливим через відсутність у суб'єкта оціночної діяльності достатніх активів. Запровадження обов'язкового страхування професійної відповідальності – за прикладом інших професій, пов'язаних з підвищеним майновим ризиком для третіх осіб, – суттєво посилило б захисну функцію державного регулювання без розширення адміністративного тиску на професію.

У цьому контексті принципове значення має Закон України «Про адміністративну процедуру» від 17 лютого 2022 року № 2073-IX, який встановив загальні вимоги до розгляду адміністративних справ і прийняття адміністративних актів органами публічної адміністрації, включно з гарантіями права особи бути вислуханою, обов'язком обґрунтування акта та процедурами адміністративного оскарження [10]. Законом України від 10 жовтня 2024 року № 4017-IX законодавство у сфері оцінки майна було узгоджено із законодавством про адміністративну процедуру [11], а Законом України від 4 грудня 2024 року № 4114-IX розділ VII «Прикінцеві положення» Закону № 2658-III доповнено пунктом 5-1, згідно з яким кваліфікаційні свідоцтва оцінювачів, видані до набрання чинності Законом № 4017-IX, є чинними до 1 січня 2026 року [1]. Відтак з 1 січня 2026 року завершився перехідний період, протягом якого оцінювачі мали привести свої документи у відповідність до оновленого законодавства, і процедури видачі, зупинення та позбавлення кваліфікаційних документів здійснюються вже в межах адміністративно-процедурного законодавства. Це якісно змінює правове становище оцінювача у відносинах з Фондом: контрольні провадження набувають ознак формалізованої адміністративної процедури з відповідними гарантіями, що слід оцінити позитивно.

Окремої уваги потребує співвідношення спеціального режиму контролю у сфері оцінки майна із загальним режимом, встановленим Законом України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності» від 5 квітня 2007 року № 877-V [12]. Зазначений Закон визначає державний нагляд (контроль) як діяльність уповноважених органів у межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання, і побудований довкола інституту заходів державного нагляду (контролю) – планових і позапланових перевірок. Суб'єкти оціночної діяльності – суб'єкти господарювання формально підпадають під дію цього Закону, однак специфічні контрольні інструменти оціночної сфери – рецензування звітів, автоматизований моніторинг через єдину базу, кваліфікаційні процедури – не є заходами державного нагляду

(контролю) у розумінні Закону № 877-V: вони не передбачають відвідування суб'єкта господарювання, витребування в нього документів чи втручання в його поточну діяльність. Унаслідок цього виникає своєрідний дуалізм: за формальними ознаками сфера оцінки майна охоплюється загальним законодавством про нагляд (контроль), але реальний контроль здійснюється поза його процедурними рамками – через інструменти, врегульовані спеціальним законодавством фрагментарно. Такий стан не забезпечує ані передбачуваності для суб'єктів оціночної діяльності, ані процедурної єдності для регулятора.

Порівняльний аналіз дає підстави запропонувати таке доктринальне розмежування для сфери оцінки майна. Державним наглядом доцільно вважати систематичне спостереження Фонду за додержанням законодавства у сфері оціночної діяльності без безпосереднього втручання у професійну діяльність конкретного суб'єкта: моніторинг інформації єдиної бази даних звітів про оцінку, вибіркове рецензування електронних версій звітів з метою контролю якості їх складання, узагальнення практики, ведення реєстрів. Державним контролем – діяльність, що передбачає перевірку конкретного звіту, оцінювача чи суб'єкта оціночної діяльності з можливістю застосування заходів впливу: рецензування звіту на вимогу заінтересованої особи або у зв'язку з відмовою в реєстрації, розгляд Екзаменаційною комісією питань професійної діяльності оцінювача, зупинення дії і позбавлення кваліфікаційного свідоцтва, анулювання сертифіката. Аналогічне розмежування знає й суміжне законодавство: у сфері оцінки земель, врегульованій Законом України «Про оцінку земель» від 11 грудня 2003 року № 1378-IV, так само поєднуються методичне регулювання, рецензування та державна експертиза оціночної документації [13], що підтверджує універсальність проблеми для всього масиву законодавства про оцінку.

Проведений аналіз дозволяє окреслити основні напрями вдосконалення організаційно-правових засад державного контролю та нагляду у сфері оціночної діяльності. По-перше, необхідне пряме законодавче визначення понять державного контролю та державного нагляду у сфері оцінки майна з розмежуванням відповідних повноважень Фонду; оптимальною формою видається виклад статей 23–24 Закону № 2658-III у новій редакції або ухвалення нового закону про оціночну діяльність, потреба в якому давно назріла з огляду на вік чинного Закону та кількість внесених до нього фрагментарних змін. По-друге, процедури застосування заходів впливу (зупинення дії та позбавлення кваліфікаційного свідоцтва, анулювання сертифіката) мають бути повністю узгоджені із Законом № 2073-IX, включно із закріпленням права особи бути вислуханою та вимог до вмотивованості рішень Екзаменаційної комісії. По-третє, автоматизовані рішення єдиної бази даних звітів про оцінку потребують законодавчого визнання їх правової природи як автоматизованих адміністративних актів із визначенням порядку їх оскарження та відповідальності держателя бази за коректність алгоритмів. По-четверте, доцільним є посилення ролі саморегулівних організацій оцінювачів у поточному контролі якості з поступовою передачею їм частини контрольних функцій за збереження за державою наглядових повноважень, що відповідало б європейській моделі регулювання вільних професій.

Висновки. За результатами проведеного дослідження можна сформулювати такі висновки. Перше: у чинному законодавстві України державний контроль у сфері оціночної діяльності конструюється як напрям державного регулювання, а категорія державного нагляду не застосовується взагалі, що не відповідає доктринальному розмежуванню цих понять і породжує правову невизначеність щодо обсягу повноважень Фонду державного майна України та процедурних гарантій учасників контрольних правовідносин. Друге: система контрольних повноважень Фонду охоплює контроль допуску до професії, поточний контроль якості оцінки через рецензування звітів, обліково-реєстраційний контроль через єдину базу даних звітів про оцінку та застосування заходів впливу; при цьому специфічні інструменти оціночної сфери не вписуються в загальний режим державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, встановлений Законом № 877-V, і функціонують за фрагментарним спеціальним регулюванням. Третє: цифровізація контролю, насамперед автоматична відмова єдиної бази у реєстрації

звіту про оцінку та впровадження автоматизованої підсистеми «Рецензент», випереджає розвиток законодавства: правова природа автоматизованих рішень, порядок їх оскарження та відповідальність за помилки алгоритмів залишаються невизначеними. Четверте: поширення на сферу оцінки майна законодавства про адміністративну процедуру, здійснене законами № 4017-IX та № 4114-IX, є важливим кроком до процедурної впорядкованості контрольних проваджень, однак воно має бути доповнене системним оновленням Закону № 2658-III, включно із законодавчим розмежуванням контролю та нагляду, узгодженням процедур застосування заходів впливу та визначенням статусу автоматизованих рішень. Перспективи подальших наукових пошуків у цьому напрямі пов'язані з дослідженням правової категорії оціночної вартості та її співвідношення з ринковою вартістю, а також особливостей здійснення оцінки майна і контролю за нею в умовах воєнного стану, зокрема для цілей фіксації та відшкодування збитків, завданих збройною агресією проти України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні: Закон України від 12.07.2001 № 2658-III. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2658-14 (дата звернення: 05.07.2026).

2. Корецька О., Жихарєва В. Огляд міжнародних та вітчизняних стандартів оцінки вартості бізнесу в системі правового регулювання оціночної діяльності. Економіка та суспільство. 2023. № 48. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-48-18

3. Подолян Ю. О. Концесія як форма державно-приватного партнерства: аналіз чинного законодавства. Dictum Factum. 2020. № 1(6). С. 58-67.

4. Про Фонд державного майна України : Закон України від 09.12.2011 № 4107-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4107-17 (дата звернення: 05.07.2026).

5. Про затвердження Національного стандарту № 1 «Загальні засади оцінки майна і майнових прав»: постанова Кабінету Міністрів України від 10.09.2003 № 1440. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1440-2003-п (дата звернення: 05.07.2026).

6. Про затвердження Положення про порядок рецензування звітів про оцінку майна та майнових прав рецензентами, що працюють у штаті Фонду державного майна України, його регіональних відділень та представництв : наказ Фонду державного майна України від 31.10.2011 № 1585/1. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1351-11 (дата звернення: 05.07.2026).

7. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17 (дата звернення: 05.07.2026).

8. Про затвердження Порядку ведення єдиної бази даних звітів про оцінку : наказ Фонду державного майна України від 17.05.2018 № 658. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0677-18 (дата звернення: 05.07.2026).

9. Про використання Автоматизованої підсистеми «Рецензент» рецензентами, що працюють у штаті Фонду державного майна України, його регіональних відділень та представництв: наказ Фонду державного майна України від 16.07.2024 № 3128. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1601-12#Text (дата звернення: 05.07.2026).

10. Про адміністративну процедуру: Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20 (дата звернення: 05.07.2026).

11. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Закону України «Про адміністративну процедуру»: Закон України від 10.10.2024 № 4017-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4017-20 (дата звернення: 05.07.2026).

12. Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності: Закон України від 05.04.2007 № 877-V. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/877-16 (дата звернення: 05.07.2026).

13. Про оцінку земель : Закон України від 11.12.2003 № 1378-IV. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1378-15 (дата звернення: 05.07.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 06.07.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 04.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026